

BIULETYN TYGODNIOWY CIZ

Biuletyn Centrum Informacyjnego Zakonów opracowywany przez zespół portalu internetowego www.zyciezakonne.pl i sekretariat Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

4 – 10 września 2012 r.

37/184

Wiadomość tygodnia

ZAKONY NA PIELGRZYMCE

SPOTKANIA OSÓB KONSEKROWANYCH W GOSTYNIU I NA ŚWIĘTYM KRZYŻU

Sanktuarium na Świętej Górze w Gostyniu

Przedstawiciele Instytutów Życia Konsekwowanego z Archidiecezji Gnieźnieńskiej, Poznańskiej i Szczecińsko-Kamieńskiej oraz Diecezji Bydgoskiej, Koszalińsko-Kołobrzeskiej, Kaliskiej, Włocławskiej i Zielonogórsko-Gorzowskiej zgromadzili się na Świętej Górze w Gostyniu w Święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny – 8 września. W trakcie pielgrzymki głębiej rozważali treści duchowe, związane z hasłem aktualnego roku duszpasterskiego „Kościół naszym domem”.

Modlitewne spotkanie rozpoczęła śpiew Godzinek o Niepokalanym Poczęciu NMP któremu przewodniczyli franciszkańscy nowicjusze z Miejskiej Górki-Gruszek. Następnie filipin – ks. Eugeniusz Hanas wygłosił konferencję ascetyczną „Życie konsekrowane w Kościele jako domu – solą ziemi i światłem świata”.

Mszy Świętej koncelebrowanej przewodniczył ks. bp Paweł Socha CM. On też wygłosił homilię. W związku z Jubileuszem 500 lecia uznania cudowności miejsca – Świętej Góry miało też miejsce szczególne nabożeństwo przed obrazem Świętogórskiej Róży Duchownej. Pielgrzymkę zakończyły uroczyste Nieszpory, które poprowadził o. Grzegorz Czepiel OFM, mistrz nowicjatu.

Odpowiedzialność za organizację pielgrzymki wzięli na siebie s. M. Józefa Krupa CSSE i ks. Zbigniew Starczewski CO, referenci ds. życia konsekrowanego w Archidiecezji Poznańskiej.

Sanktuarium na Świętym Krzyżu

W święto Narodzenia N.M.P. do sanktuarium Misjonarzy Oblatów na Świętym Krzyżu przybyło kilkaset osób konsekrowanych (głównie siostry zakonne) na swoją coroczną pielgrzymkę. Zwyczaj pielgrzymowania osób konsekrowanych do tego miejsca zapoczątkował w 2006 roku Abp Andrzej Dzięga, z okazji tysiąclecia przybycia pierwszych benedyktynów. Tegorocznemu pielgrzymowaniu przewodniczył Bp Kazimierz Gurda, przewodniczący Komisji Episkopatu ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

Po przywitaniu obecnych i modlitwie na rozpoczęcie pielgrzymki O. dr Wojciech Popielewski, mistrz nowicjatu Misjonarzy Oblatów wygłosił referat o roli nowicjatu jako czasu i miejsca nawiedzenia Boga. Następnie dwóch nowicjuszy podzieliło się swoim świadectwem przeżycia nowicjatu, radościami i trudnościami tego, jak podkreśli, przełomowego okresu w ich życiu.

Eucharystię, koncelebrowaną przez kilkadziesiąt kapłanów, odprawił Bp Kazimierz Gurda. On także wygłosił homilię (pełny tekst homilii został zamieszczony oddzielnie). W trakcie Mszy świętej swoje pierwsze śluby zakonne złożyło pięciu nowicjuszy obłackich. Wszyscy uczestnicy pielgrzymki odnowili także swoje zakonne ślubowanie. Szczególną radość z ich odnowienia przeżywał Br. Leszek Kluczyński OMI, który tego dnia obchodził jubileusz 25-lecia zakonnej profesji. Na zakończenie Mszy Świętej Biskup Kazimierz pobłogosławił zebranych Relikwiami Drzewa Krzyża Świętego, a następnie zakonnicy oddali cześć Relikwiom przez ich ucałowanie w kaplicy Oleśnickich.

Po Eucharystii był czas na posiłek – przygotowany przez gościnnych Misjonarzy Oblatów oraz pełne radości spotkania sióstr i braci z różnych klasztorów i zgromadzeń zakonnych. Na zakończenie pielgrzymki wszyscy zebrali się ponownie w kościele, gdzie adorowali Najświętszy Sakrament i odmówili Koronkę do Bożego Miłosierdzia.
Red.

Chrytusowcy świętowali 80-lecie istnienia

W święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, 8 września 1932 r. Prymas Polski kard. August Hlond urzeczywistnił swoją ideę duszpasterskiej pomocy emigrującym Polakom powołując do istnienia nowe zgromadzenie zakonne – Towarzystwo Chrytusowe dla Polonii Zagranicznej. W dekrecie założycielskim napisał:

Po uzyskaniu zgody Stolicy Apostolskiej, pismem Świętej Kongregacji dla Spraw Zakonnych z dnia 10 VI 1931 roku obecnym pismem zgodnie z kan. 492 §1 erygujemy kanonicznie nowe zgromadzenie zakonne pod nazwą Zgromadzenie Świętego Grobu, którego celem specjalnym jest troska i staranie o Polaków, którzy wyemigrowali i emigrują.

Nowe Zgromadzenie, jako zgromadzenie na prawach diecezjalnych ma siedzibę w wiosce Potulice, Archidiecezji naszej Gnieźnieńskiej. Według norm prawa będzie poddane Ordynariuszowi Gnieźnieńskiemu, będzie się rządziło ustawami, które wkrótce zostaną napisane.

*Poznań, w święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, 8 września 1932 r.
+August Kardynał Hlond*

W 80. rocznicę tego wydarzenia, w Domu Głównym zgromadzenia w Poznaniu chrytusowcy dziękowali Panu Bogu za powstanie swojej wspólnoty i lata posługi wśród polskich emigrantów oraz zawierali Mu swoją przyszłość.

W uroczystości – oprócz mieszkańców Domu Głównego – uczestniczyli współbracia z domu zakonnego w Puszczykowie oraz nowicjusze i aspiranci z Morkowa wraz z wychowawcami. Tym samym utworzyła się symboliczna, jak na jubileusz, wspólnota. Oto w sercu zgromadzenia, wokół Przełożonego Generalnego zgromadzili się najstarsi współbracia, którzy tworzyli przez dziesięciolecia historię Towarzystwa Chrytusowego i najmłodszy, którzy dopiero co przekroczyli zakonne progi i przygotowują się do złożenia pierwszych ślubów zakonnych.

Uroczysta Msza Święta dziękczynna rozpoczęła się o godz. 11.30. Pod przewodnictwem przełożonego generalnego ks. Tomasza Sielickiego koncelebrowało ją 28 kapłanów. We wstępie ks. Generał zauważył niejako dwa wymiary naszego dziękczynienia: osobisty każdego z chrytusowców za dar powołania do tej konkretnej wspólnoty i realizowania w niej osobistego powołania do świętości oraz wymiar kościelny, jakim jest realizacja przez Towarzystwo misji duszpasterskiej wśród rodaków na całym świecie.

Homilię wygłosił ekonom zgromadzenia ks. Krzysztof Musiałek. Nawiązując do dzisiejszego święta i tytułu Maryi – Matki Bożej Siewnej mówił m.in. o odwadze i wierze, jakie miał kard. Hlond rzucając w tamtych trudnych czasach na grunt Kościoła – niczym ziarno w ziemię – nowe zgromadzenie i zawierając jego owoce Matce Bożej.

Przed błogosławieństwem, w duchu uwielbienia Pana Boga odśpiewano Te Deum laudamus, a na zakończenie hymn Towarzystwa Chrytusowego „My Chryste, hufiec Twój”. Po obiedzie wszyscy zgromadzili się w holu przy figurze Matki Bożej, gdzie odnowili akt zawierzenia zgromadzenia Niepokalanemu Sercu Najświętszej Maryi Panny. Za: www.chrytusowcy.pl

Liczba kandydatów do kapłaństwa taka jak przed rokiem

860 młodych mężczyzn przyjęto na pierwszy rok formacji do polskich seminariów duchownych. To tyle samo co przed rokiem – poinformował w Tarnowie ks. Jarosław Stoś, przewodniczący Konferencji Rektorów Wyższych Seminariów Duchownych Diecezjalnych i Zakonnych.

„Co może być ciekawe, to pewna zasada, która pojawia się już kolejny rok z rzędu: nieprzewidywalność liczby powołań w poszczególnych seminariach. Dotyczy to naprawdę coraz większej grupy seminariów. Jednego roku jest dwudziestu paru, a kolejnego dziesięciu. Ponownie po roku 20, a następnie 10. A więc nieprzewidywalność. Poza może paroma seminariami, gdzie liczba się powtarza, generalnie zwykle jesteśmy zaskoczeni” – powiedział ks. Stoś.

Najwięcej kandydatów do kapłaństwa zgłosiło się w Tarnowie. Pierwszy rok rozpocznie tam 49 alumnów.

Powołaniowe statystyki przedstawiono przy okazji zakończonego 6 września spotkania Konferencji Rektorów Wyższych Seminariów Duchownych Diecezjalnych i Zakonnych. Za: Radio.watykańskie

Pielgrzymka honorowych dawców krwi w Licheniu

Honorowi Dawcy Krwi z całego kraju przyjechali w sobotę do Sanktuarium Maryjnego w Licheniu Starym z doroczną pielgrzymką. Kulminacyjnym punktem zorganizowanego po raz 9. spotkania była Msza św. w licheńskiej świątyni, pod przewodnictwem Krajowego Duszpasterza Honorowych Dawców Krwi, ks. płk. Zenona Surmy.

Podkreślił on, że tegoroczne pielgrzymowanie ma charakter przede wszystkim dziękczynny. „Przyjechalibyśmy, aby podziękować Matce Bożej Licheńskiej, która opiekuje się chorymi i cierpiącymi, że nas uzdala od tego, że możemy być Jej pomocnikami. Wiadomo, że honorowy dawca krwi, ofiarując cząstkę krwi, niejako jest pomocnikiem Matki Najświętszej, która pochyła się nad każdym cierpiącym człowiekiem” – mówił duszpasterz krwiodawców.

Słowo Boże do wiernych, którzy licznie dzisiejszego dnia uczestniczyli we Mszy św. wygłosił ks. Mirosław Frankowski, proboszcz parafii św. Barbary w Turku, który jest jednocześnie kapłanem Honorowych Dawców Krwi diecezji włocławskiej i Województwa Wielkopolskiego.

W tegorocznej pielgrzymce uczestniczyli krwiodawcy m.in. z: Konina, Turku, Kutna, Gorlic, Warszawy, Pruszkowa, Polkowic, Ostrowa Wielkopolskiego, Sierszewic, Skalmierzyc, Koła czy Oświęcimia. W uroczystościach wzięło także udział 9 pocztów sztandarowych reprezentujących poszczególne kluby.

Na zakończenie Mszy św. ks. płk Zenon Surma, który zaapelował do zgromadzonych wiernych o popieranie inicjatywy honorowego krwiodawstwa i włączenie się w to dzieło bezinteresownej pomocy drugiemu człowiekowi oraz tworzenie nowych klubów HDK. Pielgrzymkę zakończyła tradycyjnie Droga Krzyżowa alejkami licheńskiego sanktuarium.

Honorowym krwiodawcą może zostać każda zdrowa osoba w wieku od 18 do 65

roku życia. Krew można oddawać w Regionalnych Centrach Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa.

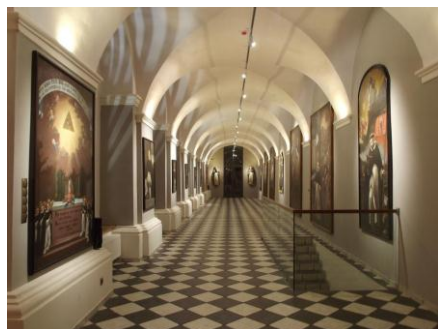
Zgodnie z rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 kwietnia 2005 r. krew pełna może być pobierana nie częściej niż 6 razy w roku od mężczyzn i nie częściej niż 4 razy w roku od kobiet.

Honorowy dawca krwi ma prawo m. in. do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz z usług farmaceutycznych w aptekach. Za: www.deon.pl

Klasztor dominikanów w Lublinie w nowej szacie

9 września 2012 roku Lubelscy Dominikanie uroczystie otworzyli zrewitalizowane przestrzenie: Kaplicę Tyszkiewiczów, krużganek, skarbiec oraz mały i duży wirydarz wraz z placem przez Teatrem Andersena. Obecny był o. Robert Głubisz OP, aktualnie przeor wspólnoty dominikańskiej w Warszawie na Służewie, jednak przez 10 lat to dzięki jego wysiłkowi i zaangażowaniu dominikańska bazylika i klasztor na Złotej w Lublinie nabierały dawnej świetności.

Uroczyste otwarcie rozpoczęła Msza Święta o godzinie 16:00. Przewodniczył jej o. Robert Głubisz OP, a odprawiana była w intencji: "przyjaciół i dobrodziejów, do których od teraz należy również Ojciec Robert", jak na wstępie powiedział o. Grzegorz Kluz OP, lubelski przeor. Po Mszy Świętej można było od razu wejść do Kaplicy Tyszkiewiczów i podziwiać odnowione freski oraz stalle w dominikańskim chórze. Długa kolejka ustawiła się także do skarbcza gdzie do obejrzenia są m.in.: ornaty, relikwie, naczynia liturgiczne, księgi i krzyż z kości słoniowej (ten, który Matejko umieścił na obrazie "Unia Lubelska").

Na klasztornym wirydarzu o. Robert Głubisz OP dziękował tym, którzy przyczynili się do zrealizowania tego wielkiego przedsięwzięcia. Lista była bardzo długa: od władz Miasta Lublin, przez osoby, które przygotowywały plany, pomagały administracyjnie w przeprowadzeniu remontów, po tych, którym zawdzięczamy ostateczny wygląd zrewitalizowanych miejsc.

Później Dobrodziejów i Przyjaciół klasztoru zaproszono na wspólną biesiadę: bigos i barszczyk, a w kawiarence Duszpasterstwa Akademickiego można było napić się kawy. Biesiadowaniu i rozmowom towarzyszyła muzyka kwartetu klarnetowego Claribel. To, jaki ogrom prac został wykonany podkreślały zdjęcia wirydarza i kaplicy Tyszkiewiczów sprzed remontu. Za: www.lublin.dominikanie.pl

Relikwie św. Gerarda w Tuchowie

Do bazyliki mniejszej w Tuchowie zostały wprowadzone relikwie św. Gerarda Majelli, który jest czczony w Kościele jako patron i opiekun matek. Uroczysta intronizacja jego relikwii odbyła się 8 września, w dniu małego odpustu, podczas wieczornej Eucharystii. Relikwie z częścią kości świętego Gerarda w ozdobnym relikwiarzu zostały umieszczone w lewym bocznym ołtarzu. Po Mszy św. wierni mogli oddać im cześć poprzez ucałowanie.

Eucharystii przewodniczył o. Sylwester Cabała, radny prowincjalny, zaś kazanie wygłosił o. dr Edward Nocuń, dyrektor Archiwum Generalnego Redemptorystów w Rzymie. Kaznodzieja podkreślił, że św. Gerard Majella (1726-1755) żył zaledwie 29 lat, był bratem zakonnym w Zgromadzeniu Redemptorystów i całe swoje życie opierał na zawierzeniu Bogu i miłości do Maryi.

Jego święte życie obfituje dziś wieloma cudami i łaskami, o czym świadczą liczne pielgrzymki przybywające do jego grobu znajdującego się w sanktuarium w Materdomini niedaleko od Neapolu. Otaczamy wciąż relikwie świętych i modlimy się przy nich, gdyż jest to źródło wielu łask, których Bóg udziela za ich wstawiennictwem. Święci są przyjaciółmi Chrystusa, ale także naszymi braćmi, dlatego wstawiają się u Boga w naszych intencjach.

Jak informuje o. Bogusław Augustowski, proboszcz i kustosz sanktuarium maryjnego w Tuchowie, redemptoryści pragną, aby kult św. Gerarda Majelli rozwijał się także w Polsce. Dlatego już w 2010 roku w tuchowskim sanktuarium zostało zapoczątkowane specjalne nabożeństwo do św. Gerarda w intencji matek w stanie błogostawionym i ochrony życia dzieci poczętych. Nabożeństwo odbywa się w każdy wtorek o godz. 18.30, a po nim celebrowana jest Msza św. przed cudownym obrazem Matki Bożej Tuchowskiej.

O. Sylwester Cabała CSsR

Franciszkanie zdobywali wiedzę o misjach u werbistów

Franciszkanie udali się w tym roku do werbistów, aby swoje doświadczenie misyjne wzbogacić o doświadczenia i wiedzę zgromadzenia powstałego specjalnie dla misji. Pojęcie, cele i zadania nowej ewangelizacji to tylko niektóre zagadnienia poruszane na XII Franciszkańskich Warsz-

tatach Misjologicznych, odbywających się w Misyjnym Seminarium Duchownym Księży Werbistów w Pieniężnie (woj. warmińsko – mazurskie) w dniach 20- 24 sierpnia.

Tematem przewodnim dyskusji i wykładów, które wygłaszał werbista, o. dr Damian Cichy było hasło „Misje a nowa Ewangelizacja”. W spotkaniu uczestniczyli misjonarze, sekretarze misyjni oraz klerycy z pięciu prowincji Franciszkańskiego Zakonu Braci Mniejszych oraz z trzech prowincji Zakonu Braci Mniejszych Konwentalnych – razem 26 osób.

Podczas warsztatów można było także wysłuchać świadectw pracujących na misjach franciszkanów: o. Normana Samuela OFM, pracującego w Republice Środkowej Afryki, o. Feliksa Skrzydło (OFM) i br. Marka Baranowicza (OFM) misjonarzy z Boliwii, o. Ronald Jabłońskiego (OFM) posługującego w Hong-Kongu oraz o. Andrzeja Zbroi (OFMConv) z Paragwaju.

Franciszkańskie Warsztaty Misjologiczne to szczególnie czas wspólnej modlitwy za misje i misjonarzy, słuchanie ich świadectw, uczestnictwo w wykładach, ale także okazja do zobaczenia ciekawych miejsc. Tak było także tym razem – bracia mieli okazję zwiedzić Stoczek, Frombork oraz Lidzbark Warmiński.

Warsztaty po raz dwunasty organizowała Franciszkańska Konsulta Misyjna, w tym roku odpowiedzialnym za ich przygotowanie był o. Zbigniew Świerczek, sekretarz misyjny Prowincji krakowskiej pw. Św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię.

Za: www.franciszkanie.pl

Rodzinne „bartłomiejki” w Trzebnicy

W niedzielę, 26 sierpnia, trzebnicka wspólnota parafialna przeżywała uroczystości odpustowe ku czci swego pierwszego Patrona: św. Bartłomieja Apostoła. Uroczystości rozpoczęła suma odpustowa, której przewodniczył ks. Jerzy Madera, rektor Wyższego Seminarium Duchownego Salwatorianów w Bagnie.

O godz. 15.00 na Placu Pielgrzymkowym rozpoczęły się VI Festyn Parafialny „Bartłomiejki”, którego organizatorami, oprócz wspólnoty parafialnej, był Urząd Miejski i Starostwo Powiatowe w Trzebnicy. Festyn

miał charakter rodzinny, dlatego każdy mógł znaleźć coś dla siebie. Na dzieci czekały zjeżdżalnie i dmuchany zamek, a także prowadzone przez clownów zabawy.

Dużym zainteresowaniem cieszyły się także pokazy sprzętu i pokazy sprawnościowe Straży Pożarnej i Straży Miejskiej z Trzebnicy.

Był także kiermasz połączony z konkursem z atrakcyjnymi nagrodami, była kawiarenka z domowymi wypiekami, był grill. Na scenie występowali miejscowi wykonawcy – zespoły Etnovo i Ktoś Gdzieś Kiedyś Coś, a także zaproszeni artyści: Gienek Loska Band i Ewelina Lisowska. Przy pięknej pogodzie na Festynie bawili się prawdziwie tłumy trzebnickich parafian i przybyłych gości.

Za: www.sds.pl

Refleksja tygodnia

Pierwszeństwo miłości Boga

Homilia Bpa Kazimierza Gurdy na Świętym Krzyżu

Homilia Ks. Bpa Kazimierza Gurdy, przewodniczącego Komisji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego podczas pielgrzymki osób konsekrowanych na Święty Krzyż – 8 września 2012 roku

Tegoroczne spotkanie Osób Konsekwowanych na Świętym Krzyżu odbywa się w Święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny. Święto to sięga, swą historią do starożytnej tradycji uznania Najświętszej Maryi Panny za osobę szczególnie przez Boga wybraną i obdarzoną niezwykłymi darami i łaskami. Te dary związane były z powołaniem, zadaniem, jakie Bóg dla Niej wybrał, by była Matką Jego Jednorodzonego Syna, Jezusa Chrystusa. To święto przeżywamy w sanktuarium Świętego Krzyża. Miejscu w którym znajduje się relikwia Krzyża, narzędzie męki Bożego Syna i znak naszego zbawienia. Kustoszami tego miejsca są Ojcowie Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej założeni przez św. Eugeniusza de Mazenod'a bpa Marsylii w 1816 roku. Część historii Zgromadzenia związana jest z sanktuarium Świętego Krzyża, o czym słyszeliśmy w konferencji i w świadectwach. W 2011 roku Zgromadzenie dziękowało Panu Bogu za swego Założyciela z okazji 150 rocznicy jego śmierci. Do tego dziękczynienia, wszyscy tu zgromadzeni pragniemy się włączyć i prosić Boga o łaski do kontynuowania błogosławionego dzieła, które założyciel św. Eugeniusz de Mazenod swym duchowym synom zostawił.

Święto Narodzenia N.M.P. jest dniem w którym w wielu Zgromadzeniach zakonnych męskich i żeńskich składane są śluby zakonne. Matka Boża jest wzorem życia w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie dla wszystkich, którzy na drogę życia konsekrowanego, dzięki łasce Bożej, wchodzą. Ta tradycja zachowana jest również przez Ojców Oblatów, dlatego możemy dzisiaj uczestniczyć w pierwszych ślubach ich nowicjuszy. Uczestnictwo w składanych ślubach jest okazją, aby sobie o tym wydarzeniu, ważnym dla wszystkich, którzy idą

drogą powołania do życia konsekrowanego, przypomnieć. Św. Jan Apostoł wzywa przecież w Apokalipsie, do powrotu do pierwszej miłości. Powrót do pierwszych ślubów wydaje się umożliwiać również powrót do tej pierwszej miłości do Boga.

W naszym rozważaniu chciałbym się zatrzymać na drugim czytaniu wziętym z listu św. Pawła Apostoła do Rzymian. Pragnę w tym rozważaniu zwrócić waszą uwagę na kilka myśli w odczytanym fragmencie listu zawartych.

Św. Paweł pisząc odczytany fragment wspomnianego listu zakłada prawdę o pierwszeństwie miłości Boga w naszym życiu. Tak zresztą było w życiu Maryi. Ona została przez Boga ukochana, Ona została tą miłością napełniona. Każda miłość domaga się odpowiedzi, domaga się wzajemności. Również a może przede wszystkim miłość Boga. W życiu Maryi tak właśnie się stało. Ona odpowiedziała na Bożą miłość, na Bożą propozycję z całym zaufaniem, człowieka zakochanego.

W stosunku do nas, również ta Boża miłość była i jest pierwsza. Z tej miłości pochodzi zarówno dar życia, jak i wszystkie inne dary, które od Boga bez naszych zasług otrzymujemy. Dar powołania do

życia konsekrowanego również. Osoby konsekrowane są tymi, które, w odpowiedzi na miłość Boga, miłują Go ponad wszystko. I nie mogą nie kochać Boga ponad wszystkie rzeczy i osoby, ponieważ ich serce skierowane jest tylko ku Bogu. I ich serce raduje się z tylko w Nim z Nim i dla Niego. Każdy z powołanych może powiedzieć. Nie mogę nie kochać Boga ponad wszystko, ponieważ On mnie również ponad wszystko ukochał. On mnie ukochał ponad moją małość, moją niegodność, moją grzeszność. Ja też Go Kocham ponad wszystko i ponad wszystkich. Ta wzajemna miłość, z której rodzi się powołanie do życia konsekrowanego, i która rozwija się w ciągu całego życia powołanego jest miłością obłubieńczą. W tej miłości obłubieńczej Bóg jest Obłubieńcem, ku Niemu skierowane jest serce mężczyzny i kobiety, których On obdarza darem powołania. Bóg przez swą miłość zaprasza powołanego powołaną do niezwykłej przygody, do życia pełnego miłości. Śluby, pierwsze śluby są tą odpowiedzią; bardzo szczerą, bardzo spontaniczną, czasem pełną niepokoju zawartym w pytaniu Maryi; Jak to będzie? Ale jednocześnie w tym jak to będzie zawiera się zaufanie do Tego, który powołuje, który wzywa.

I kolejna myśl z listu św. Pawła dzisiaj usłyszanego. Bóg współdziała z tymi, którzy Go miłują dla ich dobra, z tymi, którzy są powołani według Jego zamiaru. Dla Maryi to Jej dobro łączyło się z zamiarem do którego została przez Boga powołana i obdarzona przez Niego pełnią łaski. Dobro nasze dobro osób konsekrowanych również utożsamia się z zamiarem, jaki Bóg ma wobec każdego z nas. Bóg współdziała z tymi, którzy Go miłują dla ich dobra. W tym zdaniu zawarta jest najtrudniejsza próba zaufania, tych, którzy kochają Boga. Na samym początku swego życia duchowego, swej drogi powołania, powołani winien przyjąć za prawdę, że Bóg współdziała z nim dla jego dobra. I tylko dla jego dobra. Z tym, że to, co jest dobre, a co nim nie jest, tego nie ustala i nie

dyktuje człowiek. Chociaż właśnie człowiek, każdy człowiek, powołany również, ma wielką pokusę ustalać Panu Bogu, co dla niego jest dobre, a co nim nie jest. Rzeczywistość jest inna. To, co dla nas dobre ustala Bóg. Bo On to dobro dostosowuje do zamiaru jaki ma wobec nas. A tego zamiaru, tej drogi realizacji powołania nikt z nas nie zna. Myśli Boga są bowiem różne od myśli człowieka. I właściwe trzeba nam, sobie powiedzieć, że od przyjęcia, lub od odrzucenia tej prawdy zależy historia naszego powołania, historia naszej miłości do Boga, historia naszego życia. Jeżeli tę prawdę przyjmujemy, rzeczywiście odczuwamy, jak Pan Bóg współpracuje z nami dla naszego dobra. Ile wówczas doświadczamy duchowej radości. A jeśli tej prawdy nie przyjmujemy, to będziemy często w konflikcie z Bogiem z Kościołem, ze wspólnotą i z samym sobą.

A co jest zamiarem tego dobrego działania Pana Boga? Aby wszyscy, którzy Go miłują stali się na wzór obrazu Jego Syna. W tym Bóg współpracuje z powołanymi, we wszystkim, aby stali się podobni do Chrystusa. Podobni w czystości, podobni w ubóstwie, podobni w posłuszeństwie.

Innymi słowy, nie ma, dla tych, którzy żyją miłością do Jezusa innego rozumienia czystości niż to, które ukazał i przeżywał sam Jezus, że nie ma innego rozumienia ubóstwa niż takie, jakie rozumiał i realizował Jezus, że nie ma innego rozumienia posłuszeństwa niż to, które zachowywał Jezus. A założyciele Zgromadzeń męskich i żeńskich, byli tymi, którzy z całych swych sił, i pomocą łaski Bożej starali się, aby w tych trzech wartościach, czy zasadach życia konsekrowanego, by jak najdoskonalej naśladować Chrystusa. I jeżeli coś oni, tak ważni dla każdego Zgromadzenia pozostawili, jako zadanie, to przede wszystkim potrzeba patrzenia na Chrystusa i naśladowania Go w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie. Choćby świat proponował inne rozumienie czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, nie wolno jest na nie przystać. Bo wówczas powołany nie żyje swym Oblubieńcem, nie żyje według Jego woli, ale pragnie przypodobać się światu. A to prowadzi do coraz większego rozluźnienia więzi pomiędzy powołanym a Oblubieńcem, między powołanym a Kościołem, między powołanym a wspólnotą.

A ostatnie zdanie dzisiaj rozważanego tekstu św. Pawła brzmi: tych, których przeznaczył, powołał, usprawiedliwił, „tych też obdarzył chwałą”. Św. Paweł każe nam patrzeć w przyszłość i to w przyszłość, która wychodzi poza horyzont ziemskiego życia. Św. Paweł zapowiada życie wieczne, zapowiada udział w chwale samego Boga. Zapowiada to co spełniło się w życiu Maryi. Ona wierna swemu powołaniu wypełniwszy je w ziemskim życiu, została zabrana z ciałem i duszą do nieba. Każdy powołany, realizując swą życiową drogę, idąc drogą świętości i jest skierowany ku niebu. Perspektywą Jego życia jest by być przez całą wieczność ze swym Oblubieńcem, być razem z Maryją, by cieszyć się wspólnotą świętych.

Uczestnicząc w pierwszych ślubach Nowicjuszy Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej, uczestniczymy w ich radości, w radości ich rodziców, przełożonych, krewnych i przyjaciół, i chcemy potwierdzić, dać świadectwo o pięknie życia poświęconego Bogu, Kościołowi i Zgromadzeniu. Nasze świadectwo umacniamy modlitwą i Eucharystią. Amen

Bp Kazimierz Gurda

Wiadomości zagraniczne

Polskie Inspektorie przejęły odpowiedzialność za obecność salezjanów na Wschodzie

W ostatniej dekadzie sierpnia Specjalny Okręg Europy Wschodniej (EST) przeżywał pewne ważne wydarzenia, które towarzyszyły kanonicznemu zamknięciu tego Okręgu. Istotnie, z dniem 1 września placówki, które do tej pory go tworzyły, przeszły pod zarządek Inspektorii Polski.

W dniu 19 sierpnia, w obecności Rady regionu Europa Północna, ks. Marka Chrzana, miało miejsce objęcie urzędu przez ks. Rino Pistellato, które został mianowany przełożonym Okręgu o statusie specjalnym Ukrainy obrządku greko-katolickiego (UKR). W dekrete erekcyjnym tego Okręgu Przełożony Generalny uznał, z jednej strony, rozwój posłannictwa salezjańskiego na Ukrainie, a z drugiej – konieczność polepszenia animacji charyzmatu Ks. Bosko i jego inkulturacji na grunt Kościoła greko-katolickiego.

Według kalendarza juliańskiego 19 sierpnia przypadała uroczystość Przemienienia

Pańskiego. W tym dniu, zgodnie z tradycją, w czasie pierwszych nieśporów do tej uroczystości, tak drogiej duchowości wschodniej, czterech aspirantów zostało przyjętych do nowicjatu: był to ostatni dar Okręgu dla Zgromadzenia. Sześciu innych prenowicjuszy znajduje się obecnie we Włoszech, gdzie uczą się języka przed rozpoczęciem nowicjatu w Pinerolo.

Dziesięć dni później, w dniu 29 sierpnia, w siedzibie byłego nowicjatu Okręgu Wschodniego, w Oktiabrskij, na peryferiach Moskwy, odbyło się ostatnie oficjalne spotkanie wszystkich Synów Ks. Bosko obecnych w Rosji, na Ukrainie i Białorusi. Uczestniczyło w nim przeszło 30 salezjanów, którzy przybyli, aby „uczcić” drogę, jaka została zrealizowana w czasie osiemnastu lat istnienia Okręgu Wschodniego, i powitać Inspektorów z Polski: z Inspektorii Warszawskiej (PLE), Krakowskiej (PLS) i Piłskiej (PLN), które przejmą były Okręg Wschodni.

W tym spotkaniu uczestniczył także ks. Marek Chrzan, reprezentujący Przełożonego Generalnego, który zapewnił współpracę o bliskości i wsparciu w tym przejściowym momencie, związanym z reorganizacją i nowym funkcjonowaniem placówek salezjańskich. Za: www.infoans.org

Kapituła kapucynów pracuje nad nowymi Konstytucjami

84. Kapituła Generalna Kapucynów, odbywająca się w Rzymie, weszła w trzeci tydzień prac. 4 września 2012 r. w porząd-

ku dnia dwunastej sesji plenarnej pracowano nad utworzeniem grup językowych, dyskusją i relacją cetusów na temat tekstu przedstawionego przez Komisję ds. rewizji Konstytucji, w celu przyjęcia go jako *Instrumentum Laboris*, wnioskiem Prezydium o utworzenie siedmiu komisji kapitulnych ds. Konstytucji, przedstawieniem sposobu pracy, dyskusją i sporządzeniem ostatecznej wersji tekstu. Idąc za wskazaniem Ministra generalnego zostało utworzonych osiem cetusów językowych.

Praca nad Konstytucjami przeniosła się w ten sposób do grup językowych. Po południu, po przedstawieniu przez br. Felice Cangelosi informacji na temat redakcji i zatwierdzenia tekstów konstytucyjnych, głosowano za utworzeniem siedmiu Komisji kapitulnych ds. Konstytucji. Do rozdziału pierwszego, drugiego i ósmego Konstytucji utworzono osobne Komisje, natomiast pozostałymi rozdziałami będą zajmować się pozostałe cztery Komisje. Następnie Kapituła przyjęła *Instrumentum Laboris*, tekst przedstawiony przez Komisję ds. Konstytucji. Sesja plenarna zakończyła się relacją br. Christophera Popravaka, który

wyjaśnił, co zostało zrobione przez Komisję w pierwszym rozdziale Konstytucji.

Kolejny dzień (5 września) został poświęcony prawie w całości pracom nad tekstem Konstytucji. Rano, po przedstawieniu przez br. Paolo Martinelli zakończenia Konstytucji opracowanego w Instrumentum Laboris, grupy językowe dyskutowały na temat pierwszego rozdziału i zakończenia Konstytucji. Po południu Komisja ds. ekonomii przedstawiła wnioski z ich kontroli sprawozdania Ekonomia Generalnego. Kilka uwag i cztery zalecenia dotyczące obszaru administracyjno – ekonomicznego Zakonu zostały przekazane Kapitulie i nowemu Zarządowi. Komisja wyraziła również uznanie i wdzięczność Ekonomowi generalnemu za jego posługę i pracę. Następnie bracia kapitulni wysłuchali relacji br. Miguel Anxo Pena na temat zmian nanieśionych przez Komisję do drugiego rozdziału Konstytucji. Dzisiejszy dzień pełen pracy został zakończony wspólną celebracją Nieszporów w kościele.

Za: www.kapucyni.pl

Modlitewna pamięć o pomordowanych na Wołyniu

W niedzielę, 2 września br. odbyła się na cmentarzu w Ostrówkach, pow. Luboml (Wołyń) uroczystość upamiętniająca 69. rocznicę wymordowania przez ukraińskie oddziały UPA dwóch wiosek polskich: Ostrówki i Wola Ostrowiecka.

Polacy mieszkali tam od czasów fundacji przez króla Władysława Jagiełłę, po zwycięstwie grunwaldzkim. Ogółem zginęło tam 1050 osób. Wśród zamordowanych był miejscowy proboszcz ks. kan. Stanisław Dobrzański oraz pochodzący z Woli Ostrowieckiej nasz współbrat zakonny Józef Harmata, który zginął wraz z proboszczem. Wioski te, wraz z kościołem parafialnym zostały następnie zrabowane, spalone i całkowicie zniszczone. Zniszczony został też miejscowy cmentarz. Od przeszło dwudziestu lat jest odnawiany cmentarz oraz prowadzone są prace ekshumacyjne. Uroczystości rocznicowe gromadzą coraz więcej ocalałych potomków ofiar tamtej rzezi z kraju i z zagranicy.

W tym roku Mszy Świętej sprawowanej na cmentarzu przewodniczył ks. prof. Bernard Kołodziej TChr – nasz historyk, który od wielu lat bierze udział w tych uroczystościach. Homilię wygłosił wikariusz generalny diecezji łuckiej ks. kan. Jan Buras.

Udział wzięło kilku kapłanów z diecezji łuckiej. Na Eucharystię przybyło także dwóch księży prawosławnych z sąsiednich parafii wraz z delegacjami parafian. Były też miejscowe władze ukraińskie oraz polskie z Warszawy, Lublina, Chełma oraz konsulatu z Łucka.

Po Mszy ks. Kołodziej pobłogosławił na cmentarzu figurę Matki Boskiej ufundowaną przez władze Piekar Śląskich. Figura ta została nazwana Matką Boską Ostrowiecką – patronką pojednania Polaków i Ukraińców.

Za: www.chrystusowcy.pl

Michalicy rozpoczęli świętowanie jubileuszu w Kanadzie

God above all! Bóg ponad wszystko! Kanada rozpoczęła główne uroczystości związane ze stuleciem śmierci Ojca Założyciela. Świętowanie jest jednak podwójne. Michalicy pracują w Kraju Klonowego Liścia od pięćdziesięciu lat. Złoty Jubileusz jest szczególną okazją do dziękczynienia i radości, tym bardziej, że początki nie były łatwe.

W poniedziałek, 3 września, przełożony generalny ks. Kazimierz Radzik oraz ekonom generalny ks. Jerzy Sosiński, rozpoczęli wizytację kanoniczną delegatury kanadyjskiej. Będą oni uczestniczyć w licznych wydarzeniach związanych z podwójnym jubileuszem kanadyjskich michaliców. Wieczorem, w domu zakonnym w Melrose, Ojciec Generał wręczył kolejny medal Benemerenti. Otrzymała go dr Maria Kus, która od wielu lat hojnie wspiera michalickich misjonarzy.

Za: www.michalicy.pl

Święcenia u werbistów w Togo

W dniu 8 września, w 137 rocznicę założenia Zgromadzenia Słowa Bożego (Księża Werbistów), w Lome, stolicy Togo, 8 werbistów przyjęło święcenia kapłańskie. Dwaj spośród nich: Roger Fu-Yoa Edewou oraz Eric Kossi Hounake odbyli swoje studia teologiczne w Misyjnym Seminarium Duchownym Księży Werbistów w Pieniężnie.

Szafarzem święceń był ordynariusz archidiecezji Lome ks. abp Denis Komivi Amuzu – Dzakpah. W uroczystościach uczestniczyła delegacja z Polskiej Prowincji Zgromadzenia Słowa Bożego. Przybyli także polscy werbiści pracujący w Togo i Beninie.

Neoprezbiterzy otrzymali swoje pierwsze przeznaczenia misyjne. Roger Fu-Yoa Edewou oraz Eric Kossi Hounake będą pracowali w Polsce, Dwóch otrzymało przeznaczenie do rodzimej prowincji Togo/Benin a pozostali do Holandii, Austrii, Argentyny, Boliwii.

Prowincja Togo/Benin obchodzi w tym roku 120 rocznicę przybycia pierwszych misjonarzy werbistów. Obecnie pracuje w niej ponad 50 współbraci. jw

Franciszkanie otworzyli szpital dla trędowatych w Wietnamie

W środę 5 września 2012 r. w Thai Binh w pobliżu Hanoi (Wietnam) został otwarty szpital dla trędowatych.

Ceremonii otwarcia przewodniczył biskup miejsca Peter De Van Nguyen. Obecni byli także fra Benedetto Baeck (asystent generalny FAAMC), fra Valentino Maragnao (dyrektor Caritas Antoniana), fra Giorgio Abram (odpowiedzialny za realizację projektu), fra Martin Sang (współpracownik w realizacji projektu) i fra Luk, delegat misji w Wietnamie oraz miejscowi bracia. W uroczystości uczestniczyli również krewni i znajomi pensjonariuszy. W szpitalu, którego teren obejmuje 15 hektarów, przebywa około 400 trędowatych i około 200 ich krewnych. Placówka specjalizuje się w dermatologii. W planach jest leczenie dzieci, także dochodzących.

Po uroczystym błogosławieństwie goście zostali zaproszeni przez ekipę szpitala (około 50 osób, w tym 6 sióstr zakonnych) na wspólną kolację.

Za: www.francescani.net

Klostermarkt u franciszkanów w Bludenz

Już po raz 17. w Bludenz, w Austrii, organizowany jest Klostermarkt (jarmark klasztorny), na który przybywają zakonnicy z ok. 30 klasztorów z państw takich jak: Austria, Niemcy, Włochy, Francja, Polska, Węgry, by zaprezentować wyroby własnej produkcji.

Można tutaj kupić wina, wytwory spożywcze z lasu i ogrodu, jak również rękodzieła, maści itp. Można także na miejscu posilić się klasztorną zupą, a to wszystko przy dobrej muzyce i piosence, którą zapewnia seminarijny zespół Greccio z Wroniek, który gości w Bludenz kolejny już raz.

Rozpoczęliśmy w czwartek uroczystą Klostermarkt Msza św., którą sprawował i Słowo Boże wygłosił ks. Prałat Hans Fink z Feldkirch, odpowiedzialny za życie konsekrowane w diecezji Feldkirch. Po Mszy św. przybyli goście tradycyjnie spotkali się na agapie w klasztornym ogrodzie. Oficjalne otwarcie nastąpiło w piątek na rynku w Bludenz. W czasie tego otwarcia ks. dr Beno Elbs, administrator tutejszej diecezji,

pobłogosławił wino i chleb, a następnie podał je zgromadzonym na rynku.

Klostermarkt potrwa do soboty do godzin popołudniowych. Jest to jedyny w swoim rodzaju targ w całej zachodniej Austrii.

Za: www.franciszkanie.com

Salezjańska nagroda dla chińskich uczniów

Inspirując się słynną Nagrodą Nobla, Rodzina Salezjańska Inspektorii Chińskiej ustanowiła ostatnio Nagrodę Księdza Bosko (Don Bosco Prize) dla uczniów z salezjańskich szkół średnich.

W celu uczczenia peregrynacji relikwii Ks. Bosko w Chinach i 150. rocznicy założenia Towarzystwa Salezjańskiego, a także w perspektywie obchodów Dwustulecia urodzin Ks. Bosko, salezjańska Inspektorja Chin, we współpracy z Fundacją na rzecz Edukacji „Louis Leung”, ustanowiła „Don Bosco Prize” dla najlepszych uczniów

szkół średnich, prowadzonych przez Rodzinę Salezjańską w Hongkongu, Makau i Tajwanie. Towarzyszy temu intencja, by zachować i przekazać owo miłosne zainteresowanie, jakie Ks. Bosko okazywał ludziom młodym oraz zachęcić uczniów do naśladowania jego ducha bezinteresownej służby.

W tym roku każda szkoła średnia, zarządzana przez Rodzinę Salezjańską, wskazała trzech najlepszych uczniów, odznaczających się nie tylko pod względem

dobrych wyników w nauce, ale także ducha służby, którzy, inspirując się Ks. Bosko, pragną naśladować go w cnotach i charyzmie.

Z przeszło 30 zgłoszonych uczniów, wybrano 5, którzy otrzymali jako pierwsi „Don Bosco Prize”. Wyróżnieni dostali także stypendium od Fundacji na rzecz Edukacji „Louis Leung” i certyfikat, podpisany osobiście przez Przełożonego Generalnego, ks. Pascuala Cháveza Villanueva.

W tym roku Nagroda Księdza Bosko została wręczona uczniom w dniu 16 sierpnia, w czasie uroczystej kolacji, wydanej na cześć Sam-loi Carlosa Cheunga, kłeryka, który złożył śluby wieczyste, i licznych salezjanów, którzy obchodzili rocznice profesji i święceń kapłańskich. Przełożony Generalny i pan Louis Leung życzyli, by „Don Bosco Prize” była bodźcem dla całego regionu Azja Wschodnia-Oceania.

Za: www.infoans.org

Witryna Tygodnia

Życie Zakonne

Serwis informacyjny

Konferencji Wyższych
Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce

NOWOŚCI I PROŚBY SERWISU WWW.ZYCIEZAKONNE.PL

Od kilku tygodni na portalu internetowym www.zyciezakonne.pl, który jest oficjalną stroną KWPZM, stopniowo ukazują się kolejne dokumenty z nauczania Kościoła na temat życia konsekrowanego w okresie posoborowym (w dziale: DOKUMENTY).

Na publikację tych dokumentów mamy zgodę Sekretarza Gen. Episkopatu Polski bpa Wojciecha Polaka. Zgodnie bowiem z obecnie obowiązującymi normami na publikację dokumentów Stolicy Apostolskiej taka zgoda jest wymagana.

Wierzmy, iż umieszczenie tych dokumentów na portalu internetowym w przyszłości ułatwi pracę i życie wielu spośród nas, gdyż w prosty sposób będzie korzystać z treści tych dokumentów w różnych publikacjach, opracowaniach, czy konferencjach ascetycznych. Większość dokumentów dotyczących życia konsekrowanego nie jest bowiem ciągle dostępna w internecie (w polskiej wersji).

W związku z tą pracą prosimy Czytelników o przeglądnięcie archiwów klasztornych i sprawdzenie czy nie posiadacie tłumaczeń

przemówień lub listów papieża okresu posoborowego, skierowanych do Waszej Wspólnoty zakonnej (np. podczas Kapituł generalnych, jubileuszy Założycieli, ważnych rocznic lub wydarzeń dla Waszego Zakonu) lub tłumaczeń innych dokumentów z tego zakresu, które są przechowywane w Waszych zbiorach archiwalnych. Jeśli je odnajdziecie, prosimy o przesyłanie ich w wersji elektronicznej na adres: sekretariat@zakony.com.pl

Inną nowością naszego serwisu jest sukcesywne wprowadzanie nowych galerii z fotografiami przedstawiającymi wydarzenia z życia zakonnego i naszej pracy apostołskiej w Polsce i zagranicą, ale także prezentującymi interesujące miejsca i zabytki religijne z całego świata.

Zachęcam wszystkich Czytelników, ale szczególnie misjonarzy do nadsyłania fotografii i podzielenia się swoimi zbiorami z innymi Czytelnikami odwiedzającymi serwis zakonne, a przy okazji ubogacenia ich informacjami o swojej pracy misyjnej i wiedzy o kraju, gdzie przebywacie.

Można nadsyłać galerie liczące około 50 fotografii lub mniej (oczywiście w zapisie elektronicznym). Jeśli będziecie to robić drogą mailową, prosimy o spakowanie zdjęć w plik zip. Liczymy także na przesyłki drogą pocztową (np. na płytach DVD). Bardzo proszę, aby do przesyłanych galerii załączyć zawsze krótki opis, informujący co przedstawiają zdjęcia umieszczone w galerii.

Wszystkie te materiały prosimy nadsyłać na adres Sekretariatu KWPZM (poczta elektroniczna: sekretariat@zakony.com.pl, adres tradycyjnej poczty: Sekretariat KWPZM, Skwer Kard. Wyszyńskiego 6, 01-015 Warszawa).

Serdecznie zapraszam do naszego serwisu www.zyciezakonne.pl i ponownie proszę o pozytywną reakcję na przedstawioną informację oraz zaproszenie.

o. Kazimierz Malinowski OFMConv

Gwardian Niepokalanowa zaprasza na 30-lecie kanonizacji Św. Maksymiliana M. Kolbego

Drodzy Czyciele św. Maksymiliana! W imieniu własnym oraz całej wspólnoty klasztornej pragnę serdecznie zaprosić do Niepokalanowa, na dziękczynne spotkanie modlitewne, które odbędzie się w niedzielę 14 października 2012 r., z racji obchodów 30 rocznicy kanonizacji Założyciela Niepokalanowa. Pragniemy dziękować Bogu za dar Świętego Ojca Maksymiliana Kolbego, Patrona Rodzin a także Patrona tak wielu kościołów, miast, zawodów, organizacji społecznych, Patrona naszych trudnych czasów oraz trudnych wyborów życiowych człowieka. Dziękczynienie to będziemy znosić do Pana Boga w czasie każdej Mszy Świętej, a w sposób uroczysty na Mszy Świętej o godz. 11.30.

10 października 1982 r. Jan Paweł II wyniósł błogosławionego Maksymiliana Kolbego do chwały świętych. Poprzez heroiczną śmierć, zostały potwierdzone wybitne cnoty, które Ojciec Maksymilian Maria wytrwale pielęgnował i rozwijał w swoim życiu. Dochowując wierności swojemu powołaniu i spalając się w apostołstwie, poświęcił się cały Panu i jego służbie. Jego ofiara z życia stanowi godny podziwu znak zwycięstwa wiary i miłości, pokonującej zło istniejące w świecie. Pobożność i intuicja wiary, z jaką kontemplował On tajemnicę Niepokalanego Poczęcia Maryi, oddając się zupełnie w Jej niewolę, pokazują nam szczególne zadania powierzone Matce

Chrystusa i Matce Kościoła w dziele Odkupienia.

Miłość do człowieka, jaką Ojciec Maksymilian praktykował w całym życiu i w chwili oddania tego życia za brata w hitlerowskim obozie śmierci – jest realizacją Ewangelii: „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15, 13). Czyn Maksymiliana zawsze jest i będzie nauką dla człowieka, że nienawiść niszczy, a tylko miłość jest siłą, która rodzi wolność, dobro i zbawienie. Jakże ta dewiza naszego wielkiego Rodaka jest aktualna w czasach dzisiejszych! Jakże potrzebne jest Jego wstawiennictwo w obronie rodziny, człowieka i jego godności.

Mając to wszystko na uwadze, nie możemy przejść obojętnie wobec rocznicy 30-lecia kanonizacji św. Maksymiliana. Pragniemy złożyć dziękczynienie Panu Bogu za dar tak wielkiej osoby w naszej Ojczyźnie. Podkreślił to Senat Rzeczypospolitej, ogłaszając ubiegły rok *Rokiem Kolbiańskim*, z okazji 70 rocznicy „oddania życia... za brata”.

Senat ten szacunek względem Ojca Maksymiliana wyraził w słowach: „Senat Rzeczypospolitej Polskiej czyni to dla uczczenia życia i moralnej postawy tego wybitnego Polaka i kapłana, obrońcy godności człowieka, wzorca cnót, autorytetu moralnego, bohatera o heroicznej odwadze, wychowawcy, społecznika, a także obywatela świata, który w imię solidarności z drugim człowiekiem podjął cierpienie i oddał życie. Jego myśl społeczna i ofiara mają szczególne znaczenie dla wciąż odradzającego się społeczeństwa obywatelskiego Rzeczypospolitej”. W powyższym przesłaniu widzimy aktualność postawy i przesłania, do których Ojciec Maksymilian nas zachęca i zaprasza. Niech jego dewiza „Zdobyc cały świat dla Chrystusa przez Niepokalaną” realizuje się w jego naśladowcach – w nas! Okazją niech będzie nasze dziękczynienie w dniu 14 października w Sanktuarium NMP Wszechpośredniczkę Łask w Niepokalanowie.

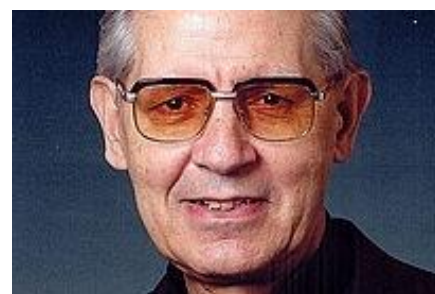
o. Mirosław Bartos
Gwardian Klasztoru Niepokalanów

Generał jezuitów pod koniec września w Polsce

W ostatnim tygodniu września przebywać będzie w Polsce przełożony generalny Towarzystwa Jezusowego, o. Adolfo Nicolás. Będzie to jego pierwsza, oficjalna wizytacja w polskich prowincjach: Polski

Południowej (PME) i Wielkopolsko-Mazowieckiej (PMA).

Swój pobyt w Polsce generał jezuitów rozpocznie od Gdyni, gdzie przybędzie 24 września. Następnie uda się do Warszawy, gdzie będzie 25 i 26 września. Ze stolicy uda się do Krakowa gdzie 27 września spotka się m.in. z jezuitami zaangażowanymi w mediach oraz w apostołat intelektualny. 28 września o. Nicolás będzie w Nowym Sączu, a 29 września w Gliwicach. Na zakończenie pobytu w Polsce 30 września przewodniczyć będzie o godz. 11.00 Mszy św. w bazylice Najświętszego Serca Pana Jezusa, przy ul. Kopernika 26 w Krakowie.

Na całym świecie 1 stycznia 2012 roku było 17 637 jezuitów, w tym 12 526 kapłanów, 1 470 braci, 2 896 scholastyków i 745 nowicjuszy. Do dwóch prowincji polskich 1 stycznia 2011 r. należało ich 652, w tym 396 kapłanów, 51 braci, 99 kleryków i 18 nowicjuszy. 92 polskich jezuitów przebywało poza granicami kraju.

Adolfo Nicolas urodził się 29 kwietnia 1936 roku w Palencii w Hiszpanii. 15 września 1953 wstąpił do nowicjatu prowincji Toledo. W roku 1960 uzyskał w Madrycie licencjat z filozofii, a w latach 1964-68 studiował teologię w Tokio. Tam też, 17 marca 1967 roku, otrzymał święcenia kapłańskie.

Po studiach na rzymskim Uniwersytecie Gregoriańskim, w 1971 roku podjął pracę profesora teologii na jezuitskim Sophia University w Tokio. W latach 1978-84 pracował w Manili na Filipinach. Po roku 1991 był kolejno rektorem scholastykatu w Tokio i przełożonym prowincji Japonii Towarzystwa Jezusowego. Następnie pełnił funkcję moderatora konferencji jezuitów wschodniej Azji i Oceanii. 19 stycznia 2008 r. podczas 35 Kongregacji Generalnej Towarzystwa Jezusowego został wybrany na 29. następcę św. Ignacego Loyoli.

Za: www.deon.pl

ŚP. KS. IRENEUSZ FABA (1930-2012) SDB

W 82 w roku życia, 62 roku ślubów zakonnych i 53 roku kapłaństwa odszedł do Pana ks. Ireneusz Faba, salezjanin z Inspektorii pw. św. Jana Bosko. Zmarł 10 września 2012 r. w Kopcu.

Urodził się 6 sierpnia 1930 r. w Psarach, diecezja sosnowiecka. Nowicjat odbył w latach 1949-1950 w Kopcu. Pierwszą profesję zakonną złożył 3 września 1950 r. w Kopcu. Święcenia prezbiteratu przyjął 20 czerwca 1959 r. w Oświęcimiu.

W trakcie swojego długiego życia zakonnego pełnił wiele funkcji i obowiązków.

Był przełożonym wspólnot w Kopcu i Twardogórze, proboszczem parafii w Sobinie i Twardogórze, katechetą i kapelanem sióstr karmelitanek. Ostatnie lata życia spędził we wspólnocie w Kopcu.

Uroczystości pogrzebowe rozpoczną się 13 września 2012 r. (czwartek) o godz. 12.00 w kościele pw. św. Stanisława w Białej k/ Częstochowy.

Polecamy ks. Ireneusza modlitwie Współbraci.
Za: www.salezjanie.pl

ŚP. S. BŁAŻEJA TOMALAK (1908-2012)

W wieku 104 lat zmarła w Mogilnie s. Błażeja Tomalak ze Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Najświętszej Marii Panny, jedna z najstarszych sióstr zakonnych w Polsce. Zmarłą polecamy Bożemu miłosierdziu.

Siostra Błażeja Tomalak urodziła się 4 września 1908 r. w Kucharkach k. Jarocina. Po złożeniu ślubów zakonnych i ukończeniu szkoły pielęgniarskiej wyjechała do Rzymu, gdzie do 1937 r. pracowała jako pielęgniarka. Uczyła się pięciu języków: hiszpańskiego, angielskiego, francuskiego, niemieckiego i włoskiego, którym włada najlepiej. Po powrocie do Polski trafiła do Radzyna, gdzie zajęła się tworzeniem ośrodka zdrowia.

W czasie II wojny światowej pracowała w szpitalu we Włocławku i stamtąd razem z frontem szła do Warszawy opatrując i pomagając rannym. Na zlecenie Polskiego Czerwonego Krzyża we Włodzimierzu nad Pilicą zorganizowała schronisko dla żołnierzy powracających z Rosji.

Po wojnie wróciła do Poznania i pracując nadal jako pielęgniarka podjęła studia z zakresu kultury wyższej i socjologii. W międzyczasie posługiwała także w Czarniejewie, Lubaszcu oraz jako pielęgniarka

terenowa w Kcyni, Witkowie, Poznaniu i Jabłonowie Pomorskim.

Do Mogilna s. Błażeja przyjechała po raz pierwszy w 1948 r. W latach pięćdziesiątych, jak wiele sióstr zakonnych i kapłanów, trafiła do więzienia. Po raz drugi przyjechała do Mogilna w 1978 r. po krótkim pobycie w Rzymie i pracy w pleszewskim szpitalu. Przez 30 lat niezmiennie odwiedzała chorych, dodawała otuchy samotnym i niosła wsparcie potrzebującym. Za swoją bezinteresowną pracę i wielkie serce otrzymała w 2003 r. statuetkę „Serce Mogilna”. W lutym tego roku został jej nadany tytuł „Honorowego Mogilnianina”.

Śp. s. Błażeja Tomalak zmarła 26 sierpnia, w uroczystość Matki Bożej Częstochowskiej. Pogrzeb odbył się w środę, 29 sierpnia pod przewodnictwem bp. Wojciecha Polaka.
Za: www.archidiecezja.pl

ŚP. KS. STANISŁAW JOJCZYK (1931-2012) SAC

W imieniu całej Rodziny Pallotyńskiej, Współbraci należących do polskich Prowincji Chrystusa Króla i Zwiastowania Pańskiego, a zwłaszcza Wspólnoty SAC w Ząbkach, ze smutkiem przekazujemy wiadomość, że w dniu 4 września 2012 roku, osiągnąwszy wiek 81 lat, odszedł do chwały Pana nasz drogi Współbrat, Śp. Ks. Stanisław Jójczyk SAC.

Urodził się 15 września 1931 r. w Trzetrzewinie (powiat Nowy Sącz, woj. krakowskie, diecezja tarnowska). Ojciec Jan z matką Kunegundą (Kingą) z domu Leśniak

przedstawili go do chrztu św. w rodzinnej parafii w Trzetrzewinie 18 października 1931 r. Sakramentu bierzmowania udzielił mu w 1949 r. biskup diecezji tarnowskiej, Jan Stepa, w Nowym Sączu.

Powołanie ks. Stanisława do kapłaństwa i życia w Stowarzyszeniu Apostolstwa Katolickiego kształtowało się w wielodzietnej rodzinie, która składała się z ośmiorga rodzeństwa, pięciu braci i trzech sióstr. Ojciec pełnił funkcję organisty i prowadził warsztat artystycznego stolarstwa, zaś Matka zajmowała się prowadzeniem go-

spodarstwa. W domu rodzinnym niezwykle pielęgnowano życie religijne oraz przywiązanie do tradycji.

W rok po śmierci ojca, w sierpniu 1953 r., ks. Stanisław wstąpił do pallotyńców rozpoczynając nowicjat w Ząbkowicach Śl. Strój Stowarzyszenia przyjął 8 września 1953 r. Dwa lata później, 8 września 1955 r., złożył pierwszą konsekrację na ręce ks. prowincjała Stanisława Czapli. 8 września 1958 r., w Ołtarzewie, miał natomiast miejsce akt konsekracji wiecznej, przyjęty przez ks. Wojciecha Turowskiego SAC.

Studia z filozofii (1954-1956) i teologii (1956-1960) ks. Jójczyk odbył w pallotyńskim Seminarium Duchownym w Ołtarzewie.

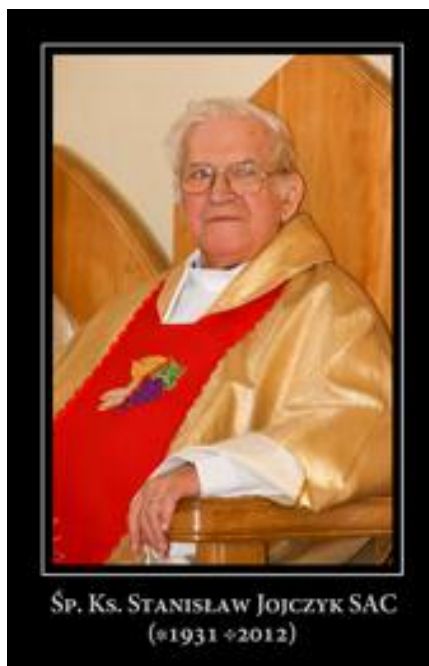
Na etapie formacji seminaryjnej, przez posługę pasterską Zygmunta Choromańskiego, biskupa pomocniczego archidiecezji warszawskiej, ks. Stanisław Jójczyk przyjął święcenia niższe (tonsurę – 21 grudnia 1956 r.; subdiakoniat – 4 listopada 1959 r.) oraz święcenia w stopniu diakonatu – 22 stycznia 1960 r.; i jeszcze w tym samym roku – 11 czerwca – w stopniu prezbiteratu.

Z dniem 1 września 1961 r., po odbyciu rocznego przygotowania duszpasterskiego w Gdańsku, ks. Jójczyk został skierowany do pracy duszpasterskiej do Szczecina. Następnie, jako wikariusz pracował w Częstochowie (od sierpnia 1965 r.), Jaworze k. Wałbrzycha (od września 1966 r.) i Poznaniu (sierpień 1969 r.).

Z dniem 1 sierpnia 1970 r. został skierowany do Ożarowa Mazowieckiego, gdzie przez 4 lata pełnił posługę proboszcza nowopowstającej parafii. W sierpniu 1974 r., został przeniesiony do Częstochowy w charakterze duszpasterza, a rok później – w 1975 r. – rozpoczął pracę rekolekcyjną w pallotyńskiej wspólnoty w Zakopanem.

W sierpniu 1983 r., przybył do wspólnoty w Ząbkach, z którą związał się już na resztę

życia. Z racji przynależności wspólnotowej przez rok pełnił funkcję pierwszego radcy i wicerektora (1992-1993), a następnie radcy (nominacja z 1993 r.).

Podjmując zadania duszpasterza-rekolekcyjisty w ramach działalności Pallotyńskiego Sekretariatu Misyjnego, ks. Stanisław Jójczyk przeprowadził bardzo

wiele serii rekolekcyjnych oraz misji ludowych na terenie całej Polski, a także na Ukrainie i wśród Polonii w Stanach Zjednoczonych. Swoje wspomnienia refleksje i doświadczenia z tego okresu zebrał i opublikował w dwóch książkach: *Stąpałem po śladach Chrystusa* (2006) i *Zadumaj się nad tajemnicą Chrystusa i Kościoła* (2010), wydanych przez Apostolicum w Ząbkach. Aktywne życie duszpasterskie oraz posługę w Sekretariacie Misyjnym ks. Stanisław Jójczyk zakończył w 2006 r. Pozostając w Ząbkach w charakterze seniora, pomimo różnych chorób i dolegliwości, ciągle jeszcze angażował się w różnego rodzaju akcje apostołskie oraz doroczną pomoc współbraciom z Ukrainy.

Z charakteru pogodny i życzliwy, zmarł w szpitalu 4 września 2012 r., otoczony troską współbraci ze Wspólnoty w Ząbkach oraz sióstr z ząbkowskiej wspólnoty Sióstr od Aniołów. Odszedł do Pana w 81 roku życia, przeżywszy 57 lat życia konsekrowanego w Stowarzyszeniu oraz 52 lata w kapłaństwie

Msza św. pogrzebowa, której przewodniczył JE ks. abp Henryk Hoser SAC, odbyła się w sobotę 8 września 2012 r., o godz. 9.30, w kościele-sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Ożarowie Mazowieckim

Za: www.pallotyini.pl

ŚP. KS. ALVINO BEBER (1923-2012) SDB pierwszy salezjański misjonarz w Angoli

W nocy z 26 na 27 sierpnia w Luandzie zmarł ksiądz Alvino Beber, pierwszy salezjański misjonarz w Angoli. Ks. Barber – założyciel nowych dzieł, niosący pomoc ostatnim, zdolny nauczyciel i święty spowiednik – wcielał w swoje życie misyjnego i pionierskiego ducha.

Ks. Alvino Beber urodził się 3 sierpnia 1923 r. w Rio do Sul, w stanie Santa Catarina, w Brazylii. Z salezjanami zetknął się już w młodości, uczęszczał do aspirantatu w Ascurra (SC) i Lavrinhas (SP), a do nowicjatu – w Pindamonhangaba (SP). 31 stycznia 1945 r. złożył pierwsze śluby zakonne, a po studiach filozoficznych i teologicznych został wyświęcony na kapłana w dniu 8 grudnia 1954 r. w Sao Paulo.

Bardzo szybko dał poznać swoje zdolności manualne i zmysł praktyczny, które zao-wocowały funkcją ekonoma w dziełach, w których przebywał; poza tym, że był dobrym nauczycielem matematyki, odznaczał się dużą wiedzą, jako autodydakta, w zakresie fizyki, budownictwa, rolnictwa i elektryczności.

Kiedy rozpoczął się "Projekt Afryka" w 1978 r., zgłosił się jako misjonarz, chociaż miał już 55 lat. Był pierwszym salezjaninem z Ameryki Łacińskiej, który postawił stopę na angolskiej ziemi w dniu 1 września 1981 r. Założył pierwszy dom salezjański w Angoli, w Dondo, zajmując się bezpośrednio pracami budowlanymi.

W dziele w Dondo ks. Beber przeżył wiele wyczerpanych lat, które dały mu wiele zadowolenia, ale i wielkich problemów. W czasie straszliwych starć podczas wojny domowej ks. Beber troszczył się o przyjęcie uchodźców, którzy uciekali w wirze zachodzących konfliktów; przyjął do 400 osób, dostarczając wodę, pożywienie i lekarstwa bardzo wielu ludziom, ratując ich z niechybnej śmierci.

Z racji swoich zdolności budowniczych przełożeni powierzyli mu odbudowę Domu Wizytatorii w dzielnicy Valódia i budowę Domu de Viana w Munlevo, w Luandzie. W ostatnich latach, z uwagi na wiek i jego predyspozycje do funkcji kierownika duchowego, został mianowany spowiednikiem wspólnoty kleryckiej.

Od lipca jego stan zdrowia zaczął się pogarszać. Krewni i członkowie Rodziny Salezjańskiej w Angoli i Brazylii cały czas towarzyszyli mu w modlitwie. Pogrzeb odbył się w czwartek, 30 sierpnia.

ANS – Luanda. Za: www.infoans.org